

Příběhy našich sousedů

Paní Renata Horešovská ***„...všechno je to v lidech...“***

1. vstup:

Pamětnice:

„V noci zvonění a prohlídka... a tatínka... odvedli“

2. vstup:

Paní Renata Horešovská, rozená Hořejšová, se narodila roku 1935 v Praze, ale celý život žije v Černošicích. Pochází ze čtyř dětí z rodiny živnostníků. Tatínek společně s dědečkem postavili rodný dům paní Horešovské, který patří ke klenotům města Černošice.

Kvůli předsudkům a pomluvám neměla paní Horešovská zrovna snadný život, ale vždy si dokázala vážit maličností, což dokazují její první zážitky, např. z doby druhé světové války, kdy její rodiče poslouchali tzv. „londýn“ a všechna okna musela být zatemněna.

Pamětnice:

„Pak přišel tedy rok 45, bylo zrušení zatemnění. To si taky pamatujeme se sestrou, jak jsme se radovaly a skákaly, že už vidíme v předsíni, že je světlo.“

3. vstup:

Jako nikdo z nás si svůj osud nevybrala a kvůli emigraci nejstaršího bratra Radima trpěla celá její rodina.

Radim se před maturitou zúčastnil studentské demonstrace na podporu prezidenta Beneše, kde byli studenti brutálně zmláceni milicionáři. A to byla poslední kapka, která přispěla k jeho rozhodnutí.

Pamětnice:

„Když šli Nerudovou ulicí a tam nahoře, jak se zahýbá k Hradu, tam byl špalír milicionářů. A ti tam do studentů nestříleli, ale těmi pažbami je mlátili. To si pamatuju, že bratr přišel a že s tatínkem měli nějaký vážný rozhovor a mám dojem, že asi v tu dobu se bratr rozhodl, že tady nezůstane...Odmaturoval a v létě... emigroval.“

4. vstup:

Tatínek paní Horešovské byl obviněn, že pomáhal svému synovi k útěku, a přestože se při domovní prohlídce žádné důkazy nenašly, strávil osmnáct měsíců v samovazbě na Pankráci. Jediným spojením s rodinou pro něj byly dopisy.

Pamětnice:

„Mám tady jeho dopisy a píše třeba: Pošli mně v balíčku citrony... nebo několik kostek cukru, potřebuju posílit, pošli mně barvy, možná že mně dovolí, já si zažádám, a povolí mně, že bych si mohl tady kreslit.“

5. vstup:

Z vězení se nakonec pan Hořejš dostal díky amnestii, ale záznam o něm měly jeho děti v posudcích už natrvalo. I přesto se paní Horešovské splnil sen – mohla se stát učitelkou.

Pamětnice:

„A já jsem měla mimořádné štěstí, záleželo zřejmě na řediteli školy, že mně nebránil a že jsem mohla na tu pedagogickou jít. Pak jsem celý život učila, což je úplně paradoxní, protože z takové rodiny, ale ta doba mně nějak přála.“

Sestra ani bratr v plnění svých snů takové štěstí neměli.

6. vstup:

Paní Horešovská se celý život snažila, jak sama říká, být čestná, nikomu neubližovat a poznala jednu důležitou věc.

Pamětnice:

„...je to v lidech, je to všechno v lidech...“